

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.330/2024/4.

A felperes:

Felperes1

Cím1

A felperes képviselője:

dr. Farkas György Tamás ügyvéd

cím3

Az alperes:

Alperes1

Cím2

A per tárgya: sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Balassagyarmati Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.P.20.581/2023/18.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 800.000 forint sérelemdíj és ennek 2020. június 5. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-a, 2:43. § d) pontja, 2:45. § (1) bekezdése, 2:52. §-a, valamint a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránt indított gyorsított perről szóló 2020. évi LXX. törvény (Gyptv.) 2. §-a alapján.

[2] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 200.000 forint sérelemdíjat és ennek 2020. június 5. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 36.000 forint, az alperest pedig, hogy fizessen meg 12.000 forint eljárási illetéket az állam javára. Megállapította, hogy a felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

[4] Rögzítette, hogy a Balassagyarmati Járásbíróság 12.B.1/2021/15. számú ítéletével az alperest bűnösnek mondta ki becsületsértés vétségében, és ezért 50 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A Balassagyarmati Törvényszék 9.Bf.143/2021/4. számú ítéletével a járásbíróság ítéletében kiszabott büntetést megváltoztatta, az alperest megrovásban részesítette, a pénzbüntetést mellőzte, egyebekben az ítéletet helybenhagyta. A megállapított tényállás szerint 2020. június 4-én a település, cím4ban található ipari telepen a testvéri, de haragos viszonyban lévő felperes és alperes egy állványrendszer elszállítása miatt szóváltásba keveredett, és egymás szidalmazása során az alperes a felperest leköpte, a köpés a felperes

felsőtestét érte. A büntetőbíróság arra a következtetésre jutott, hogy ezzel az alperes megsértette a felperes becsületét. Az elsőfokú bíróság kiemelte, ha a polgári bíróság azt állapítaná meg, hogy a cselekmény nem sérti a felperes becsületét, ellentétben állna a jogerősen befejezett büntetőügyben keletkezett határozattal, miután ez gyakorlatilag azt jelentené, hogy az alperes nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Egy személy mások előtt történő leköpése megalázó, lealacsonyító cselekmény, a sérelmet szenvedett személye ellen irányul, akit emberi méltóságában aláz meg. Ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:45. § (1) bekezdésére és 2:42. § (2) bekezdésére figyelemmel megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes emberi méltóságát és becsületét. Kiemelte, a sérelemdíj mértéke szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a felperest a felsőtestén pontosan hol érte a köpés, önmagában a köpés ténye megvalósítja a megalázó cselekményt. Azt azonban figyelembe vette, hogy az esemény nem település községe, nem a település községbeli emberek előtt történt, így arról közvetlenül a lakók nem szereztek tudomást. Azt a felperes sem vitatta, hogy ténylegesen nem lakik település községe, így az sem állapítható meg, hogy az események a kis közösségben súlyos hátrányt jelentettek volna számára, vagy hogy az eseményeket folyamatosan visszahallaná. Az elsőfokú bíróság nem fogadta el a jogsértés súlyát növelő tényezőként azt sem, hogy a személyiségi jogot sértő cselekmény egyben bűncselekményt is megvalósított, figyelemmel arra, hogy azért az alperes már megrovásban részesült, így ezt a bíróság kétszeresen értékelné. Azt sem vette figyelembe, hogy az alperes képviselő-testületi tag, ugyanis az elkövetett jogsértő cselekmény semmilyen összefüggésben nem áll a tisztségével. A sérelemdíj mértékének megállapítása körében nagy súllyal értékelte, hogy az alperes a jogsértő cselekményt a testvérével szemben követte el, függetlenül attól, hogy köztük haragos viszony áll-e fenn, továbbá hogy mások, a felperes munkatársai előtt történt. Az a körülmény, hogy a leköpést megelőzően kölcsönös szóváltás alakult ki, nem indokolja a megalázó cselekmény elkövetését és annak megítélését nem enyhíti. A sérelemdíj meghatározása körében az alperes személyi és vagyoni viszonyai nem értékelhetők. Miután a büntetőítélet rögzítette a felek közötti haragos viszonyt, illetve azt, hogy a köpés előtt szóváltás is volt, így az alperes által indítványozott tanú meghallgatására nem volt szükség. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság az elszenvedett hátrányokkal arányban álló sérelemdíj összegét 200.000 forintban határozta meg.

[5] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte.

[6] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyát befolyásoló tényezőket helytelenül mérlegelte, azokat iratellenesen foglalta az ítéletbe, ezért szükséges a sérelemdíj mértékének ismételt meghatározása. A felperes lakcíme településen található, amit a keresetlevél is rögzít. Ezt a tényt az alperes vitatta, mely vitatását ráadásul semmivel sem támasztotta alá, így helytelen és megalapozatlan az elsőfokú bíróságnak az a meglátása, miszerint a felperes lett volna az, aki nem vitatta az alperes állítását. További súlyos tévedés, hogy a sérelmezett eset nem település községe történt, holott a büntetőítélet rögzíti, hogy település község területén, a cím4ban található ipari telephelyen került sor a jogsértésre. Egyébként az elsőfokú bíróság nem fejtette ki, abból a tényből, hogy az eset nem település községe történt (amely a fentiek szerint nem is igaz) és nem települési lakosok előtt, miért következik, hogy a települési lakosok nem értesültek a felperest megalázó incidensről. Emellett a felperes kiemelte, ahogy a büntetőítélet tartalmazza és a videófelvételen látszik és hallatszik, az alperes öntörvényű, agresszív személyiség, saját igazával szemben nem tűr ellentmondást. Jelentősen növeli a jogsértés tényét, hogy az alperes a felperessel szemben

ebben az esetben is öntörvényűen, agresszívan és ellentmondást nem tűrően lépett fel. Az elsőfokú bíróság helytelenül mérlegelte azt is, hogy az alperes vagyoni helyzete nem értékelhető a sérelemdíj megítélése során, holott az alperes számos, többszáz milliós gazdasági társaságban tulajdonos és ügyvezető. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése a vagyoni helyzetet mint körülményt nem nevesíti, de ez csak példálózó felsorolás, ami nem jelenti azt, hogy ne lehetne figyelembe venni.

[7] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[8] Az elsőfokú bíróság a felperes 800.000 forint összegű keresetéből 200.000 forintot és annak kért kamatait megítélte. Az ítélet ellen a felperes fellebbezett a megítélt összeg felemelése iránt, ebből következően az alperes elsőfokú ítélet szerinti marasztalása a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 358. § (5) bekezdése szerint jogerőre emelkedett.

[9] A Fővárosi Ítéltáblának ezért arról kellett döntenie, hogy a felperes fellebbezésében megjelölt indokokból a sérelemdíj felemelése indokolt-e, figyelemmel a sérelemdíj mértékének a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében meghatározott mérlegelési szempontjaira. Az ítéltábla a sérelemdíj mértékével kapcsolatban az elsőfokú bíróság döntésével és indokaival teljes mértékben egyetért, azt megismételni nem szükséges. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[10] A felperes előadta, azt a tényt, hogy a lakcíme település településen van, az alperes vitatta, így megalapozatlan az elsőfokú bíróságnak az a meglátása, hogy a felperes volt az, aki nem vitatta az alperes állítását. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítélete nem ezt tartalmazza, hanem azt, hogy az alperes azt állította, hogy bár a felperes lakcíme településen van, de ténylegesen, életvitelszerűen nem ott lakik. Márpedig azt az állítást, hogy a felperes életvitelszerűen nem településen lakik, a felperes nemcsak az elsőfokú eljárásban, de a fellebbezésében sem vitatta, így az elsőfokú bíróság ezt a tényt helyesen vette figyelembe a sérelemdíj mértékének mérlegelése során. Ebből a szempontból annak semmilyen jelentősége nincs, hogy a felperes bejelentett lakcíme hol található, annak azonban valóban van, hogy mivel életvitelszerűen nem lakik a sérelem helyszínén, így nem érthette az a rendszeres negatív visszajelzés a helyi közösség tagjaitól, amire sérelemként hivatkozik.

[11] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az eseményre nem település községben került sor. A rendelkezésre álló adatok alapján közigazgatási terület szempontjából az eseményre valóban település községben került sor, az ítélet – helyesen – tartalmazza is azt a tényt, hogy az a cím4ban található ipari telephelyen történt. Az elsőfokú bíróság az indokolási részben arra utalt, hogy az eset nem a község belterületén történt, tehát az ottani lakosok azt nem érzékelték közvetlenül. A felperes maga sem adta elő, hogy az általa hivatkozott, büntetőeljárásban tanúként meghallgatott személyeken kívül – akiről ő maga sem vitatta, hogy nem települési lakosok – bárki

közvetlenül tanúja lett volna az eseménynek. A felperes kifogásolta azt a következtetést, hogy az elsőfokú bíróság ítélete szerint a településiak nem is értesülhettek az incidensről. Azonban az elsőfokú bíróság nem állapította meg, hogy a települési lakosok egyáltalán, semmilyen módon nem értesülhettek az esetről. Az ítélet [13] bekezdésében az szerepel, hogy arról közvetlenül nem szereztek tudomást a község lakói, miután nem tartózkodtak a helyszínen, mert az nem a község lakott részén történt.

[12] A Ptk. 2:52. § (3) bekezdésének megfelelően a sérelemdíj értékelése során nem kell figyelembe venni, hogy általában az alperes milyen személyiségű. Jelen esetben pedig a felperes által állított agresszív fellépést sem kellett külön értékelni, a jogsérelem alapjául ugyanis csak a büntetőítéletben megállapított tényállás, tehát a köpés szolgált.

[13] A felperes az elsőfokú eljárásban nem adta elő azt a tényt, hogy az alperes jó anyagi körülmények között él, és ez indokolja a nagyobb összegű sérelemdíj megítélését, ezért erre a keresetet alátámasztó új tényként és jogi érvként a Pp. 373. § (2) bekezdése értelmében nem hivatkozhat.

[14] Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[15] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 383. § (1) bekezdésének és 102. § (1) bekezdésének megfelelően köteles megfizetni a fellebbezéssel felmerült 48.000 forint feljegyzett illetéket.

[16] Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy a fellebbezési illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2024. október 29.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.330/2024/4

6

Dr. Szabó Csilla s. k.
k.

Dr. Istenes Attila s.

előadó bíró

bíró